

PLANSUL DE NEINTELES

Omul trebuie sa aiba un motiv sa planga. Daca nu plange de greutate sau de bucurie, dar plange, este considerat a fi bun de internat. Nu mai ai nevoie de explicatii cand stii ca cineva plange pentru ca locuinta i-a luat foc, ca cineva drag i-a murit sau de bucurie ca cel iubit are parte de impliniri. Dar ca sa plangi pacatele, e de neinteles. Si ramane de neinteles pentru cel care nu a simtit niciodata ca instrainarea de Dumnezeu nu este adevarata viata.

Impartasim cu usurinta starea celui ce plange din cauza banilor, a carierei, a privilegiilor si a celor asemenea acestora. Si ne este usor, pentru ca plansul din astfel de situatii este cel al nefericirii, tristetii, neajunsurilor prin care si noi am trecut poate sub alte chipuri.

Dar cel care isi plange pacatele, iti ramane strain. Plansul sau e de neinteles. Plange zambind. Nu suspina. Iți pare ca e un plans comandat, unul care a fost cerut sa sensibilizeze oamenii si care trebuie remunerat. Si nu-l poti intelege pe acest om si nici plansul sau pentru ca te gandesti la lucruri trecatoare si nu vesnic vii. Iți pare ca e un plans fara rost, pentru ca te afli pe un teritoriu neumblat. Plansul pacatelor e mai mult decat o secretie glandulara. Este "altceva". Este marturia impartasirii de Viata. In acest sens, Sfântul Simeon Noul Teolog spune ca precum plansul nou-nascutului la iesirea din pantecele mamei sale arata ca este viu - caci daca nu plange se spune ca nu e viu, asemeni, viu duhovniceste este cel ce plange atunci cand renaste duhovniceste. Este trist ca oamenii nu vad ceea ce este mai important in viata: plansul pacatelor. Totul este directionat impotriva plansului. Pana si religia este perceputa ca un calmant, ca ceva care nu trebuie sa mai lase loc plansului, pe motiv ca Dumnezeu ne vrea veseli si nu tristi. E adevarat ca in Imparatia Cerurilor nu intram tristi, dar plansul pacatelor nu este plansul pe care il intalnim la tot pasul. Plansul pacatelor este un plans curat, unul al intalnirii cu Dumnezeu in stare de adanca induiosare. Sa nu va ramana necunoscut, aduce numai mangaiere.

Adrian Cocosila

PROGRAMUL LITURGIC ÎN SĂPTĂMÂNA 23 - 29 MARTIE 2015

Luni 23 martie: Denia Canonului Mare	6.30 PM
Miercuri 25 martie: BUNA VESTIRE	
Utrenie și Sfânta Liturghie	8.30 AM
Vineri 27 martie: Denia Acatistului Bunei-Vestiri	6.30 PM
Sâmbătă 28 martie: Utrenie, Sfânta Liturghie și Parastas	8.30 AM
Duminică 29 martie: DUMINICA SFINTEI MARIA EGIPTEANCA	
Utrenie și Sfânta Liturghie	8.30 AM

Preot Paroh Marius Daniel Dumitrescu
718 784 4453 - fix ; 917 592 2571 - mobil

ARHIEPISCOPIA ORTODOXA ROMÂNĂ DIN CELE DOUA AMERICI BISERICA SFÂNTUL NICOLAE

EVANGHELIA DIN DUMINICA A PATRA DIN POST

In vremea aceea a venit un om la Iisus, zicându-I: Învățătorule, am adus la Tine pe fiul meu, care are duh mut. Și oriunde-l apucă, îl aruncă la pământ, face spume la gură, scrâșnește din dinți și întepenește. Și am zis ucenicilor Tăi să-l alunge, dar ei n-au putut. Iar El, răspunzând lor, a zis: O, neam necredincios, până când voi fi cu voi? Până când vă voi răbda pe voi? Aduceți-l la Mine. Și l-au adus la El. Și, văzându-L pe Iisus, duhul îndată a zădărnicit pe copil, iar copilul, căzând la pământ, se tăvălea spumegând. Și l-a întrebat pe tatăl lui: Câtă vreme este de când i-a venit aceasta? Iar el a răspuns: Din pruncie. Și de multe ori l-a aruncat și în foc și în apă, ca să-l piardă. Dar, dacă poți să faci ceva, ajută-ne, fiindu-ți milă de noi. Iar Iisus i-a zis: Dacă poți crede, toate sunt cu putință celui ce crede. Și îndată strigând tatăl copilului, a zis cu lacrimi: Crede, Doamne! Ajută necredinței mele! Iar Iisus, văzând că mulțimea dă năvală, a certat duhul cel necurat, zicându-i: Duh mut și surd, Eu îți poruncesc: Ieși din el și să nu mai intri în el! Și, răcnind și zădărnindu-l cu putere, duhul a ieșit; iar copilul a rămas ca mort, încât mulți ziceau că a murit. Dar Iisus apucându-l de mână, l-a ridicat, iar el s-a sculat în picioare. Iar după ce a intrat în casă, ucenicii Lui L-au întrebat, de o parte: Pentru ce noi n-am putut să-l izgonim? El le-a zis: Acest neam de diavoli cu nimic nu poate ieși, decât numai cu rugăciune și cu post. Și, ieșind ei de acolo, străbăteau Galileea, dar El nu voia să știe cineva. Căci învăța pe ucenicii Săi și le spunea că Fiul Omului va fi dat în mâinile oamenilor și-L vor uci, iar după ce-L vor uci, a treia zi va învia. Ei însă nu înțelegeau cuvântul și se temeau să-L întrebe. (Mc. 9, 17-32)

Minuni și vedenii pentru vremurile de pe urmă

În vremurile de pe urmă, spun Sfinții Părinți, că oamenii vor fi atrași peste măsură de fenomenele paranormale (paranormale = paralele cu normalul), de marile enigme, minuni și vedenii. Acest lucru îl vedem cu ușurință în viața noastră de toate zilele, vedem cum întreaga societate este bântuită de promovarea unui stil de viață înrudit cu fenomenalul, cu extraordinarul. Până și oamenii din Biserică au această înclinație spre minuni și vedenii, vise și descoperiri. Biserica ne învață să fugim de aceste manifestări căci sunt foarte periculoase și vătămătoare, patericul ne prezintă din viața nevoitorilor multe suflete înșelate de diavol pe tărâmul imaginației, minunilor, vedeniilor și viselor. Mulțimea sectelor și mai ales penticostalii au ca element de bază acest tip de înșelare pentru creștinii neștiutori, slabi în credință și ușor de păcălit.

Părinții ne învață că cea mai mare minune (întâi de toate) pentru fiecare în parte este să-și vadă păcatele, iar o minune mai mare ca aceasta este să le plângă cu pocăință adevărată.

Părintele Epifanie a fost întrebat odată

- Părinte, ați văzut vredată vreo vedenie?

– Nu, frate. Nici n-am văzut, nici nu vreau să văd. **Ceea ce vreau să văd sunt numai păcatele mele.**

Un creștin ciudat l-a întrebat odată pe Stareț :

– Părinte, în viața dumneavoastră ați văzut minuni?

– Minuni? Numai minuni am văzut! – răspunse starețul. Curios, acel creștin îl rugă cu un interes deosebit:

– Vreau să-mi povestiți cea mai mare minune pe care ați văzut-o!

– **Cea mai mare minune ce am văzut-o este că Dumnezeu a venit pe pământ să mă mântuiască pe mine, cel mai păcătos dintre oameni.** Atunci curiosul îi spuse dezamăgit:

- Asta ați avut să-mi spuneți?

- Fiule, există altă minune mai mare ca aceasta? – întrebă Starețul.

Din viața și învățătura părintelui Epifanie Teodoropolos – Crâmpoie de viață (Ed. Evangelismos).

Care este oglinda inimii noastre?

Care este însă oglinda inimii noastre? Simțul duhovnicesc, pe care-l dobândim atunci când avem o conștiință bună și îndrăznire înaintea lui Dumnezeu.

Când sunt cinstit și mă cercetez pe mine însumi, atunci mă văd ca într-o oglindă. Aceasta îmi dă îndrăznire și dragoste pentru Dumnezeu, dar și încredere. În paralel însă cu oglinda inimii mele, cu conștiința bună, cu trăirile duhovnicești, cu experiența mea duhovnicească, văd ce are în inima lui și altul care este lângă mine. Adică dobândesc harisma discernământului și a străvederii.

Când cineva este afundat în păcat, îi vede pe toți păcătoși și osândește pe toată lumea. Când este răutăcios, viclan, când urăște, atunci suspectează neîncetat de păcate pe ceilalți. Aceasta se întâmplă pentru că propria lui oglindă, care este conștiința lui, este o mare înspumată.

Nu poate să vadă deci nimic altceva la tovarășii săi în afara de umbre. Păcătosul nu poate să-i laude pe ceilalți oameni. **„Întrebă-mă pe mine, dacă vrei să știi cine-i cutare”,** îți spune el despre cineva. Și este sigur că nu există om care să nu osândească și să nu critice pe aproapele său și să nu fie muștrat de conștiință.

Cine vorbește împotriva altei persoane are un suflet demonic.

Când îți spune: **„Ăsta-i mândru, celălalt mândru, altul depravat!”** înseamnă că el însuși este așa. Și dacă presupunem că acum nu este așa, deoarece legea duhovnicească este în lucrare, va deveni cu siguranță. În groapa pe care ai săpat-o altuia, vei cădea tu însuși în cele din urmă. De aici ne dăm seama că **omul care scoate pe gură cuvinte de judecată la adresa unei**

terțe persoane nu e cu puțință să aibă nici cea mai mică scânteie de lumină dumnezeiască. Dimpotrivă, este plin de necurăție în suflet. Cel neprihănit, omul curat, nu judecă niciodată pe altul, **ci numai pe sine însuși**, ca să fie în măsură să urmărească dacă conștiința lui, oglinda inimii sale, este liniștită și diafană. Așadar, fiindcă persoanele care osâdesc, judecă, iscodesc, fac observații, sfătuiesc pe alții **au un suflet demonic, NU VĂ ÎTOVĂRAȘIȚI NICIODATĂ CU ELE.**

Plecați! Spuneți-le: **„Iertați-mă, am treabă, nu pot, sunt foarte grăbit!”**

Spuneți-le ce vreți, **numai plecați**, fiindcă **acolo se află un demon** și este cu siguranță contagios. Din gura celui alt va intra într-a voastră, ca și gripa. Putem avea încredere numai în gura care grăiește cele bune. Când am o inimă bună și comuniune cu Dumnezeu, atunci mă bucur și pot să văd inima celui alt.

Înțeleg că X este bucuros, în timp ce Y are pe cel viclan într-însul, are gânduri, păcate. Văd chiar și copilăria lui, nașterea lui, toate se văd în oglinda inimii mele. **Aceasta este harisma duhovnicească pe care o primește omul curat.**

Sfântul ISIHIE – Cuvânt despre trezvie – Arhim. Emilianos Simonopetritul – Editura Sf. Nectarie

Numai pentru astăzi...

Un creștin se chinua mereu din pricina diferitelor probleme pe care trebuia să le rezolve. Se neliniștea neștiind ce să facă mâine, ce să facă poimâine, ce să facă săptămâna viitoare. Iar toată grija aceasta îi sufoca sufletul, lucru ce-l făcea foarte nefericit.

Însă într-o noapte acest om a avut un vis. Mergea cu un sac în spate pe un drum ce nu se mai sfârșea. Povara era grea și la un moment dat s-a oprit să se odihnească. **Dar când a vrut să se ridice și să-și continue drumul, a observat că era cu neputință să-și mai ridice sacul.** Atunci l-a deschis să vadă ce are înăuntru. Și ce vede? O mulțime de pachetele mici. Pe unele scria: „Acesta este pentru mâine”. Pe altele: „Acesta este pentru poimâine”. Iar pe unul scris: „Acesta este pentru astăzi”. Și foarte ciudat, acesta era foarte ușor. Așadar, a lăsat toate pachetelele și a luat numai pe cel pe care scria: „Acesta este pentru astăzi”. L-a luat cu multă bucurie și și-a continuat drumul.

Când s-a trezit și-a dat seama că visul său a fost o lecție, care exprima o realitate tragică. Grija pentru mâine, pentru poimâine, pentru săptămâna viitoare, pentru luna sau anul viitor, umple sufletele noastre cu stres și neliniște, care ne alungă pacea și ne fac ca greutățile vieții să nu le putem ridica. Pentru a ne slobozi de aceste clipe de neliniște, Domnul ne-a spus acele cuvinte nemuritoare:

„Nu vă îngrijiți de ziua de mâine, căci ziua de mâine se va îngriji de ale sale. Ajunge zilei răutatea ei” (Matei 6, 34).

Lupta în rugăciune

Frate! Dacă tu n-ai simțit unirea mintii, sufletului și trupului, atunci ocupă-te de rugăciune cu multă luare-aminte, unind-o pe cea făcută cu gândul cu cea făcută cu mintea. Petrece în poruncile Evangheliei luptându-te cu răbdare și cu îndelunga răbdare împotriva patimilor, nu te lăsa cuprins de trândăvie și de deznădejde atunci când ești biruit de gânduri și simțăminte păcătoase. De vei cădea, scoală-te; căzând din nou, iarași te ridică, până când te vei învăța să mergi fără să te poticnești. Paharul neputinței isi are folosul său în viața nevoitorului, căci el este îngăduit de către Pronia Dumnezeiasca până la un anumit timp, pentru curățirea de mândrie, de mânie, de pomenirea de rău, de osândire, de înalta cugetare și de slava desartă. Este deosebit de important ca să observăm în noi lucrarea slavei desarte și s-o înfrânăm. Atâta timp cât ea lucrează, omul nu este capabil să pasească în tara vietuirii duhovnicești a cărei intrare este nepătimirea, care se dăruiește prin venirea păcii lui Hristos.

Sfântul Teofan Zăvorâtul